

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

NĂZDRĂVĂNIILE
LUI
Pacala

Povestiri populare prelucrate de IOSIF NĂDEJDE
Ilustrații de COCA CREȚOIU

REGIS

CUPRINS

I. Păcală și vaca.....	5
II. Păcală vinde vaca unui copac.....	9
III. Cum a omorât Păcală pe un popă.....	14
IV. Ce-a mai pățit popa după moarte.....	19
V. Păcală ia la goană pe niște hoți și se alege cu un sac de tămâie.....	23
VI. Păcală aduce jertfă lui Dumnezeu, iar acesta îi dăruiește un cimpoi.....	29
VII. Păcală înveselește niște capre și face ce vede că face și vecinul	32
VIII. Păcală intră argat la un popă cu barba roșie	36
IX. Popa-l lasă pe Păcală nemâncat, dar Păcală tot mănâncă.....	39
X. Păcală cară băligarul	43
XI. Păcală sătul și cașcavalul ne-nceput	45
XII. Păcală cântă oilor din cimpoi	47
XIII. Cântecul lui Păcală face pe preoteasă să cadă din pod	52

XIV Păcală gătește mâncare cu mărar și pătrunjel.....	55
XV Podul lui Păcală.....	57
XVI Păcală și cucul.....	61
XVII Sus, părinte, că se udă cărticelele ...	63
XVIII Cum îl îneacă popa pe fiul său	67
XIX Păcală taie nasul popii.....	70
XX Păcală se întâlnește cu Tândală	73
XXI Păcală schimbă o tânără mireasă într-un țap bătrân	75
XXII Păcală îl scapă pe Tândală de la spânzurătoare.....	81
XXIII Păcală însurat	85
XXIV Pielea năzdrăvană.....	91
XXV Păcală îi face pe consătenii lui să-și omoare vitele	96
XXVI Păcală se îmbogățește de pe urma morții nevestei	98
XXVII Păcală nu vrea să fie primar în sat.....	101
XXVIII Răzbunarea lui Păcală	104
XXIX Păcală se face mort.....	107

Păcală și vaca

A fost odată un om care avea trei băieți. Băiatul cel mic se numea Păcală și era un poznaș și jumătate. Cum făcea el, cum dregea, că parcă tot de-a-ndoaselea lucra. Dar vezi că de multe ori le potrivea cum nu se poate mai bine.

Vorba ceea, nu prea le socotea, dar le nimerea. Acum, de unde până unde, îi mersese numele că e prost, și până și frații lui îl socoteau cam tare de cap și-ntr-o ureche.

Într-o zi se îmbolnăvește bătrânul și moare lăsând fiilor săi, drept moștenire, o vacă. Atâta agoniseală putu și el să le lase copiilor. Dar vaca una, ei trei. Cum s-o împartă? Chibzuiră ei, socotiră, își bătură capul multă vreme, dar nu se luminau deloc.

În cele din urmă, după trudă îndelungată, le dete în gând să facă fiecare câte un ocol*, iar când s-o întoarce vaca de la pășune în al cui ocol o intra întâi, a aceluia să fie.

Zis și făcut. A doua zi, cei doi frați mai mari se sculară dis-de-dimineată și se puseră pe treabă. Aduseră pari din pădure, cărară bolovani de piatră și făcură două ocoale, știi coala în lege, unul mai frumos decât altul.

* Ocol – îngrăditură pentru vite.

Fiecare zi- cea în sinea lui că la el va trage vaca întâi și a lui va fi. În vreme ce frații lui asudau muncind, Păcală nici habar de grijă n-avea și dormea dus. Abia pe la chindia de seară se gândi să-și facă și el ocolul.

Dar, cum nu-i prea era a treabă, nu se osteni mult, ci tăind câteva crengi dintr-un copac verde și stufos, făcu din ele o împrejmuire așa, ca să se cheme că a făcut și el un ocol.

Seara, numai ce iată că se întoarce vaca de la pășune. Frații așteptau fiecare în fața ocolului său.

Cei doi mai mari râdeau de prostia lui Păcală, care nu-și dăduse osteneala să facă un ocol mai de doamne-ajută, și

erau încredințați că vaca la unul dintre ei o să se oprească. Dar vezi că dobitocul, cum veni și dete cu ochii de ramurile și frunzele verzi ale ocolului lui Păcală, trecu pe lângă celelalte două fără să se oprească și se duse drept la ocolul fratelui mai mic, unde începu să mănânce frunze tinere.

Frații cei mari, să crape de necaz și mai multe nu. Dar n-avură încotro și trebuiră să-i lase vaca lui Păcală, căci așa le fusese învoiala. Și așa, vaca rămase în stăpânirea fratelui mai mic.

II

Păcală vinde vaca unui copac

Mare bătaie de cap acuma pe Păcală. Trebuia să se scoale de dimineață, să ducă vaca la pășune, să-i poarte de grijă, ba pe deasupra câte necazuri toate, că dobitocu-i dobitoc. Păcală al nostru nu prea avea fire de om cu rostul lui, de aceea, ca să scape de griji, își puse în gând să vândă vaca. Ar fi putut s-o vândă fraților lui, care ar fi fost buni bucuroși s-o ia, dar el își zise că doar cu străinii se poate face treabă mai bună.

Într-o dimineață luă vaca de funie și hai la târg. Drumul târgului ducea printr-o pădure și tocmai când se apropie Păcală de pădure numai ce se pornește un vânt care la iuțeală se schimbă într-o curată furtună. Păcală se socoti că nu trebuie să umble pe drum pe o asemenea vreme și că e

bine să se oprească. Legă vaca de un copac, lăsând-o să pască, iar el se culcă la rădăcina copacului să se mai odihnească. Cum puse capul jos, cum adormi. Vântul, întetindu-se mai tare, îndoia crengile copacului și-i clătina și trunchiul, făcându-l să scârțâie. Acum, cum i s-o fi părut lui Păcală, care abia ațipise, că copacul vorbește și că-l întreabă dacă are vaca de vânzare.

– De vânzare, firește că de vânzare, răspunse Păcală somnoros.

Vântul suflă din nou și copacul iar scârțâi. Lui Păcală i se păru că-l întreabă cât cere pe ea.

– Păi cât să cer; ți-o dau ieftin, patruzeci de lei.

Așteaptă apoi ce așteaptă, și vântul mișcă din nou copacul, făcându-l să scârțâie.

– Ce face? zise Păcală. Zici că e scumpă? Nu e scumpă deloc, că e vacă bună de prăsilă și dă lapte mult și gras.

Copacul iar scârțâi și lui Păcală i se păru că-i dă treizeci de lei.

– Numai treizeci de lei? zise el. Nici un ban mai mult? Fie și treizeci atunci. Ține-o sănătos. Adu banii.

Vântul iar bătu mișcând copacul, iar copacul făcu din nou: scârț! scârț!

– Zici că marți? N-ai bani acum? întreabă Păcală. Fie și marți, numai vezi să nu mă amâni, că am și eu nevoile mele.

Și Păcală, vesel de târgul încheiat, își luă ciomagul și plecă acasă, lăsând vaca legată de copac.

Când îl văzură frații venind fără vacă, întrebară ce-a făcut.

– Am vândut-o, zise Păcală.

– Cât ai luat pe ea?

– Treizeci de lei.

– Și cui ai dat-o?

– Unui copac din pădure.

– Unui copac?

Și frații începură să râdă mai întâi, iar apoi își făcură cruce de prostia lui Păcală:

– Auzi, unde s-a mai pomenit ca un copac să cumpere o vacă!

Ei își deteră cu mintea că Păcală ori spune minciuni, ori vrea să-i păcălească.

– Dar unde sunt banii? mai întrebare ei.

– Mi-a spus că mi-i dă mâine, marți.

Răspunsul acesta îi încredință și mai mult că Păcală nu e în toate mințile și că a prăpădit vaca în pădure, ca un netot.

La dreptul vorbind, nu prea le părea rău de aceasta, căci nu se puteau împăca ei cu gândul că, la împărțeală, nerodul se arătase mai isteț. A doua zi de dimineață, Păcală își luă toporul și plecă în pădure cu gândul să ia banii și să taie și niscai lemne pentru casă. Ajungând în pădure, se duse drept la copacul cu pricina, căci vaca, tot întinzându-se după păscut, rupsese frânghia și plecase pe aici încolo.

– Ei iacă, am venit să-mi dai banii, zise el.

Dar copacul nu răspundea deloc. Vezi că vântul se potolise acum și copacul nu mai scârțâia.

– Ce, te faci că n-auzi? Adu banii, că n-am vreme de pierdut.

Dar copacul stătea mut. Cum era să audă Păcală ceva, dacă nu bătea vântul.

– Adu banii cât îți cer cu vorbă bună, că pe urmă întorc cojocul!

Copacul să răspundă, neam!

Mai ceru o dată, mai ceru de două ori și, văzând că nu-i răspunde, Păcală își pierdu răbdarea și tăbărî cu toporul pe el.

– Stai că te învăț eu minte să mai înșeli lumea.

Și dăi, și dăi la rădăcină, până ce copacul căzu pe jos. Când colo, ce să vezi.

În groapa de la rădăcină, o căldare cu galbeni și cu bani de argint îngropată acolo de cine știe când. Ca om cinstit, Păcală se mulțumi să ia din căldare numai treizeci de